

Sygn. akt: I C 733/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 wrzesień 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Anna Cichocka**

Protokolant: stażysta Ewelina Kądziela

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 września 2015 r. sprawy

z powództwa J. K.

przeciwko **G. K.**

o naruszenie posiadania

orzeka:

powództwo oddala;

Sygn. akt I C 733/15

UZASADNIENIA

Powód J. K. w pozwie skierowanym przeciwko G. K. domagał się nakazania pozwanej, aby zaniechała naruszenia posiadania przez powoda pokoju o powierzchni 12 m² znajdującego się w lokalu mieszkalnym położonym w G. przy ul. (...) poprzez wydanie klucza do drzwi wejściowych do tego lokalu oraz zasądzenia od powódki na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że wyrokiem z dnia 23 marca 2005 r. nakazano mu opróżnienie i opuszczenie przedmiotowego lokalu mieszkalnego, jednak wykonanie wyroku wstrzymano do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, co do chwili obecnej nie nastąpiło. Pomimo posiadania uprawnienia do korzystania z pokoju, pozwana wymieniła zamki w drzwiach wejściowych i nie przekazała powodowi kluczy. Powód zmuszony jest codziennie czekać aż pozwana wróci do domu, a niekiedy musi nocować na klatce schodowej lub na podwórku. Pozwany wezwał powódkę do wydania kluczy, co jednak do chwili obecnej nie nastąpiło.

W odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, że jest właścicielem przedmiotowej nieruchomości, a powód utracił uprawnienie do korzystania z lokalu na skutek podziału majątku. Ponadto wskazała ona, że powód nie posiada kluczy do drzwi wejściowych, ponieważ jest nieodpowiedzialny, nadużywa alkoholu, a po jego spożyciu jest agresywny, wulgarny i natarczywy, przy czym udostępnia powodowi lokal w godzinach dziennych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 30 marca 1998 r., sygn. akt (...) związek małżeński J. K. i G. K. został rozwiązany przez rozwód z winy J. K.. Ponadto Sąd uregulował sposób korzystania z mieszkania składającego się z trzech pokoi, kuchni, łazienki i przedpokoju położonego w G. przy ul. (...) w ten sposób, iż J. K. korzystać będzie z pokoju małego o powierzchni 12 m², natomiast G. K. wraz z dziećmi z dwóch pozostałych pokoi, zaś z innych pomieszczeń strony korzystać będą wspólnie przez czas wspólnego zamieszkiwania.

(bezsporne, a nadto: odpis wyroku SW w (...)z dnia 30 marca 1998 r. – k. 9-10)

Postanowieniem (...)z dnia 22 lipca 1999 r. dokonano podziału majątku w ten sposób, iż G. K. przyznano na wyłączność spółdzielcze lokatorskie prawo do przedmiotowego lokalu mieszkalnego.

(dowód: odpis postanowienia (...) z dnia 22 lipca 1999 r. – k. 30-31)

Wyrokiem z dnia 23 marca 2005 r., sygn. akt (...) (...) nakazał J. K. opuszczenie i opróżnienie pokoju o powierzchni 12 m⁽²⁾ położonego w lokalu nr (...) przy ul. (...) w G. wraz ze wszystkim rzeczami prawa jego reprezentującymi, wstrzymując wykonanie opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez Gminę M. G. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

(bezsporne, a nadto: odpis wyroku (...) z dnia 23 marca 2005 r. – k. 8)

W odpowiedzi na pismo J. K., Gmina M. G. pismem z dnia 03 kwietnia 2013 r. poinformowała, iż nie spełnia on warunków do zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego z zasobów (...), natomiast oferty zawarcia umów najmu lokali socjalnych na podstawie prawomocnych orzeczeń sądowych przedkładane są sukcesywnie w miarę posiadanych możliwości.

(bezsporne, a nadto: pismo z dnia 03 kwietnia 2013 r. – k. 7)

Pismem z dnia 13 marca 2015 r. J. K. wezwał G. K. do wydania kluczy do lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w G. do dnia 20 marca 2015 r.

W odpowiedzi G. K. oświadczyła, że jest jedynym właścicielem przedmiotowego lokalu, wskazując również na treść postanowienia(...) z dnia 22 lipca 1999 r., sygn. akt (...)z dnia 23 marca 2005 r., sygn. akt(...)

Pismem z dnia 24 marca 2015 r. J. K. ponownie wezwał G. K. do wydania kluczy wskazując, że w dalszym ciągu ma prawo do zajmowania pokoju w przedmiotowym lokalu.

(bezsporne, a nadto: pismo z dnia 13 marca 2015 r. wraz z dowodem nadania – k. 14-15, pismo z dnia 16 marca 2015 r. – k. 13, pismo z dnia 24 marca 2015 r. wraz z dowodem nadania – k. 11-12)

J. K. korzysta z pokoju o powierzchni 12 m² w przedmiotowym lokalu mieszkalnym, śpi w nim, znajdują się w nim należące do niego przedmioty. J. K. często wieczorami spożywa alkohol, jest agresywny i wówczas G. K. nie otwiera mu drzwi do mieszkania z obawy o własne bezpieczeństwo. Natomiast między godziną 6 a 22 J. K. ma swobodny dostęp do mieszkania i pokoju.

(dowód: zeznania pozwanej G. K. – k. 40-41)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów dopuszczonych jako dowody w niniejszym postępowaniu, których prawdziwości i autentyczności strony niniejszego postępowania nie kwestionowały, a Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności i mocy dowodowej.

Ponadto podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie były zeznania złożone przez pozwaną G. K. na rozprawie w dniu 08 września 2015 r. Sąd uznał zeznania te za wiarygodne, mając na względzie, iż były spójne i logiczne. Jednocześnie Sąd nie dostrzegł, by zawierały one elementy konfabulacji, wręcz przeciwnie, stan emocjonalny powódki towarzyszący składanym przez nią zeznaniom stanowi okoliczność uwiarygodniającą jej przekaz.

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanego, albowiem prawidłowo powiadomiony, nie stawiał się na termin rozprawy, przy czym w żaden sposób nie usprawiedliwił swojej nieobecności i w związku z tym nie wnosił o przesłuchanie go w innym terminie.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota niniejszego sporu sprowadzała się do ustalenia naruszenia przez pozwaną posiadania przez powoda pokoju o powierzchni 12 m² znajdującego się w przedmiotowym lokalu mieszkalnym.

Zgodnie z art. 344 § 1 k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

Ponadto w myśl art. 478 k.p.c. w sprawach o naruszenie posiadania sąd bada jedynie ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznając samego prawa ani dobrej wiary pozwanego.

Naruszeniem posiadania jest takie zachowanie określonej osoby, którego skutkiem jest wkroczenie w sferę władztwa posiadacza. Podkreśla się, że o naruszeniu posiadania można mówić jedynie wtedy, gdy jest ono wyrazem działań człowieka i obejmuje takie akty, które już nastąpiły (por. m.in. (...) (w:) Komentarz, t.(...)i n.; (...) Komentarz, 2001, s. 806 i n.; (...)2007, s. 549 i n.).

Zgodnie z art. 344 k.c. posiadacz może w każdym wypadku samowolnego naruszenia posiadania skorzystać z ochrony sądowej (por. na ten temat P. O., P. P., Sądowa ochrona posiadania - zagadnienia spójności uregulowań kodeksu cywilnego i kodeksu postępowania cywilnego, PS 2004, nr 6). Ochrona posiadania, a więc ochrona samego stanu faktycznego jest ochroną posesoryjną. Ma ona charakter obiektywny i przysługuje posiadaczowi niezależnie od tego, czy działanie osoby, która naruszyła posiadanie, było zawinione (por. orzeczenie SN z dnia 4 listopada 1959 r., (...) (...))Z ochrony posesoryjnej może skorzystać posiadacz niezależnie od kwalifikacji jego posiadania, a więc będący nawet w złej wierze. Jednakże aby doszło do realizacji tego uprawnienia, powód winien wykazać, że działania pozwanej nosiły znamiona działań samowolnych, gdyż sądowa ochrona przysługuje posiadaczowi, gdy naruszenie jego posiadania było samowolne. Przez samowolne naruszenie posiadania rozumie się wkroczenie w sferę cudzego posiadania przez osobę, która nie jest do tego uprawniona, a więc czyni to bezprawnie (por. m.in. (...) (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 788 i n.; E. (...), Komentarz, 2001, s. 806 i n.; (...) Komentarz, 2007, s. 549 i n.).

Naruszenie cudzego posiadania może przybrać postać: bądź pozbawienia posiadania (wyzucia z posiadania), bądź też zakłócenia posiadania. (por. w szczególności (...))

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, stwierdzić należy, iż pozwana w istocie dopuściła się naruszenia posiadania przez powoda pokoju znajdującego się w przedmiotowym lokalu mieszkalnym w godzinach nocnych, skoro nie wpuszczała go do domu, a powód nie dysponował własnym kompletem kluczy. W konsekwencji pozwana zakłóciła posiadanie przez powoda pokoju o powierzchni 12 m² znajdującego się w przedmiotowym lokalu mieszkalnym w godzinach nocnych.

W razie naruszenia posiadania powstaje dla posiadacza roszczenie o ochronę posiadania. Zależnie od występującej postaci naruszenia posiadania, pozbawienia posiadania czy też zakłócenia posiadania) posiadacz może żądać przywrócenia stanu poprzedniego przez wydanie rzeczy lub przywrócenia posiadania przez wydanie pozwanemu odpowiednich zakazów i nakazów; w szczególności zaniechania dalszych naruszeń, o ile istnieje realne zagrożenie ich wystąpienia.

Jednakże Sąd, kierując się stanowiskiem prezentowanym przez Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów SN z dnia 23 XI 1959 r. (OSN 1960, poz. 65), wpisanej do księgi zasad prawnych, gdzie Sąd Najwyższy uznał, że w

sytuacji, gdy powód występuje przeciwko samowoli pozwanego, która była reakcją na samowolę powoda, istnieje możliwość oddalenia powództwa na podstawie art. 3 przep. og. pr. cyw. (obecnie art. 5 k.c.) jeśli okazało się - przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności konkretnego przypadku, że żądanie powoda przywrócenia mu posiadania godzi w zasady współżycia społecznego – uznał, że w przedmiotowej sprawie za oddaleniem żądania powoda znajdzie zastosowanie treść art. 5 k.c.

Jak wynika z analizy zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, powód nadużywał alkoholu, po którym stawał się agresywny, a pozwana mogła znajdować w uzasadnionym poczuciu zagrożenia co do własnego bezpieczeństwa. Nie wydaje się, aby w takich okolicznościach domaganie się nakazania pozwanej zaniechania naruszeń i wydania klucza do drzwi wejściowych do przedmiotowego lokalu mieszkalnego było usprawiedliwione w świetle art. 5 k.c.

Zważyć bowiem należy, iż poczucie bezpieczeństwa jest jedną z najbardziej podstawowych potrzeb człowieka, a prawo do spokoju (wolności od strachu) stanowi dobro osobiste i pozostaje pod ochroną prawa cywilnego (por. wyrok SA w(...) z dnia 23 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa 148/13). Należy przy tym podkreślić, że agresywny sposób zachowania powiązany z nadużywaniem alkoholu jest oceniany w społeczeństwie jednoznacznie za wysoce naganny i absolutnie niedopuszczalny, a tym bardziej, gdy ma on miejsce w szeroko pojętych stosunków rodzinnych.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż wyrokiem (...) z dnia 30 marca 1998 r. powód został uznany za wyłącznie winnego rozpadu pożycia małżeńskiego pomiędzy stronami, co w konfrontacji z obecnym zachowaniem powoda z jednej strony uwiarygodnia złożone przez pozwaną zeznania, a z drugiej strony w sposób jeszcze bardziej dobitny potwierdza istnienie u pozwanej uzasadnionej obawy o skutki zachowania powoda, biorąc pod uwagę, że relacje zachodzące pomiędzy nimi cechowała konfliktowość, co było, biorąc pod uwagę ustalenia poczynione w niniejszym postępowaniu, wyłącznym wynikiem działania powoda.

Dlatego też Sąd uznał, iż realizacja podmiotowego prawa powoda do żądania zaniechania przez powódkę naruszenia posiadania przez powoda pokoju w przedmiotowym lokalu mieszkalnym jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i nie korzysta z ochrony.

Mając na uwadze powyższe okoliczności faktyczne i prawne Sąd oddalił powództwo, o czym orzekł na podstawie art. 344 § 1 k.c. a contrario w zw. z art. 5 k.c. w sentencji wyroku.